

Arrest

nr. 157 181 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster trad op 16 april 2013 in Marokko in het huwelijk met de heer E. A, van Belgische nationaliteit.

De ambtenaar van de burgerlijke stand startte op 15 mei 2013 een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Verzoekster diende op 16 juli 2013 te Casablanca een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Het bestuur verklaarde zich op 23 september 2013 akkoord met de afgifte van het visum.

Het in het buitenland afgesloten huwelijk werd op 25 september 2013 door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen erkend.

Verzoekster diende op 11 januari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote.

Zij werd op 10 februari 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Volgens het rijksregister hebben verzoekster en haar echtgenoot van 11 januari 2014 tot en met 17 oktober 2014 op hetzelfde domicilieadres gewoond.

Op 5 september 2014 diende verzoekster te Casablanca een aanvraag in voor een terugkeervisum.

Verzoeksters echtgenoot verklaarde per brief van 22 september 2014 dat hij het slachtoffer is van een schijnhuwelijk. Verzoekster zou met hem gehuwd zijn om verblijfsdocumenten te verkrijgen.

Verzoekster werd bij schrijven van 24 oktober 2014 en 3 december 2014, conform artikel 42quater, § 1, alinea 3 van de vreemdelingenwet, uitgenodigd alle nuttige documenten over te maken in het kader van een onderzoek naar een eventuele intrekking van haar verblijfsrecht. Die instructies konden niet worden ter kennis gebracht aan verzoekster.

Verzoekster werd op 8 december 2014 van ambtswege afgevoerd.

Op 8 januari 2015 stuurde verzoekster een brief naar het bestuur waarin zij stelde dat zij in België wou studeren, maar niet mocht van haar echtgenoot. Hij zou haar geslagen hebben en opgesloten hebben in zijn woning. Zij is derhalve teruggegaan naar Marokko. Zij stelde eveneens naar België te willen terugkeren om te studeren en dat de heer E. wou scheiden.

De procureur des Konings startte hierop een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Het bestuur stelde op 4 maart 2015 een einde aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B. Voornaam: R. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1992 Geboorteplaats: El-Aioun Sidi Mellouk

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2620 HEMIKSEM

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Op 21.10.2014 en 03.12.2014 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies konden niet aan betrokkene worden betekend.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 08.12.2014 afgevoerd is van ambtswege. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat ze momenteel in het buitenland verblijft.

Aangezien betrokkene niet meer in ons land verblijft, is het niet mogelijk bovenstaande bewijzen nogmaals op te vragen. Het is voor onze dienst dan ook niet mogelijk de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Op 5 maart 2015 weigerde het bestuur het visum kort verblijf af te leveren.

2. Ontvankelijkheid

In casu staat het vast dat verzoekster in het buitenland verblijft. In zoverre het beroep zou zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2015, dient te worden vastgesteld dat dit bevel reeds werd uitgevoerd, zodat het uit het rechtsverkeer is verdwenen. In zoverre is het beroep zonder voorwerp.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40 en 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Tevens stelt verzoekster dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van haar aankomst in België, zijnde oktober 2013, hetgeen laat veronderstellen dat er geen rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf in België. Verder stelt ze dat het bestuur niet alle elementen in rekening heeft kunnen nemen, doch zich tevreden heeft gesteld met de vermeldingen in het nationaal register. Vervolgens gaat verzoekster in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM waarbij ze aanstipt dat een inmenging proportioneel dient te zijn. Hierbij stipt ze aan dat een verwijderingsmaatregel een inbreuk kan uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Tot slot stelt ze dat ze niet werd gehoord en dat dit horen had kunnen georganiseerd worden via het consulaat te Marokko.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.(...)”

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster verblijft in het buitenland en haar echtgenoot verblijft in België. Bovendien gaf de echtgenoot van verzoekster aan dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Een onderzoek hieromtrent is lopende. Verzoekster betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, doch is van oordeel dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf in België en zich tevreden heeft gesteld met de gegevens zoals vermeld in het rijksregister. Ze stelt niet te zijn gehoord.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder aanstipt dat verzoekster is afgevoerd van ambtswege daar ze in het buitenland verblijft. Verweerder stipt aan dat op 21 oktober 2014 en op 3 december 2014 bewijzen werden opgevraagd om de situatie van verzoekster te onderzoeken, doch dat deze brieven niet aan haar konden worden betekend daar zij in het buitenland verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zoals verweerder aanstipt in de motivering van de bestreden beslissing, dat er twee brieven werd overgemaakt aan de burgemeester van de gemeente waar verzoekster haar laatste verblijfplaats had, met de vraag om deze aan verzoekster te betekenen. In deze brieven werd verwezen naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet en werd aan verzoekster gevraagd om alle nuttige documenten voor te leggen. Gezien verzoekster op dat ogenblik in het buitenland verbleef, was het niet mogelijk haar deze brieven te betekenen. Verzoekster stipt aan dat ze gehoord diende te worden via het Belgisch consulaat te Marokko. Daargelaten de vraag of van verweerder kan worden verwacht dat hij een vreemdeling die werd afgevoerd naar het buitenland zonder vermelding van enig adres, zelf gaat opsporen, om die alsnog te horen en of het niet aan verzoekster toekwam om er voor te zorgen dat ze haar correspondentie op de een of andere wijze in ontvangst kon nemen, blijkt dat verweerder wel rekening had kunnen houden met een aantal gegevens die hem wel bekend waren. Zo was verweerder wel bekend met de duur van het verblijf in België van verzoekster, met haar leeftijd en haar gezinssituatie. Nergens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing met deze gekende elementen rekening werd gehouden.

Met haar betoog maakt verzoekster zowel een schending van de motiveringsplicht aannemelijk, als van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat verzoekster enkel de bescherming via dit artikel kan verkrijgen voor zover ze aantoonde dat ze onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Zoals verweerder terecht aanstipt in de nota met opmerkingen toont verzoekster geenszins aan als zou zij op het Belgisch grondgebied een privé- of gezinsleven leiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet meer met haar echtgenoot samenwoont en dat haar echtgenoot te kennen heeft gegeven te willen scheiden. Momenteel loopt er een onderzoek inzake schijnhuwelijk. Van een gezinsleven is dus hoegenaamd geen sprake. Wat betreft het privéleven laat verzoekster na uiteen te zetten waaruit dit dan wel zou bestaan. Ze brengt hieromtrent geen enkel stuk bij. Er kan dienaangaande uit de stukken van het administratief dossier worden afgeleid dat verzoekster slechts zeer kort in België heeft verbleven (ze was sinds januari 2014 ingeschreven op het domicilieadres van haar echtgenoot en in september 2014 diende ze reeds een aanvraag in voor een terugkeer naar België. Aldus verbleef ze slechts 9 maanden in België).

Verzoekster kan niet betwisten dat zij het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht in haar land van herkomst. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een privéleven in België.

Gezien verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, kan ze de bescherming van dit artikel niet invoeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2015.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU